

03 07 2019

Рох ба сӯи сулху вахдат барои Тоҷикистон осон набуд. То огози музокирот як таҷрибаи санчидашудае вучуд надошт. Сарвари ҷавони давлат Эмомалӣ Раҳмон он вақт танҳо ду ситораи кутбнамо дошт - яке Конституция, дигаре иродаи устувори сулххохонаи халқи Тоҷикистон.

Барои миллати тоҷик Рӯзи Вахдати миллӣ арзишмандтарин санаи таърихист. 27 июни соли 1997 ба шарофати хиради азалии тоҷикон дар шаҳри Москва Созишномаи умумии истиқрори сулҳ ва ризоияти миллӣ дар Тоҷикистон ба имзо расид ва хамин тавр, ба ҷанги тахмилиӣ шаҳрвандӣ миёни фарзандони як миллат хотима гузошта шуд. Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мухтарам Эмомалӣ Раҳмон дар суҳанрониашон дар Конфронси байналмилалӣ бахшида ба панҷумин солгарди имзои Созишномаи умумии истиқрори сулҳ ва ризоияти миллӣ дар Тоҷикистон ва намунаи ибрати он барои Афғонистон 17 июни соли 2002 чунин гуфта буданд: “ 27 июн, бешубҳа, дар таърихи мамлақати мо ҳамчун санае сабт хоҳад ёфт, ки фочиаи аз сар гузарондаи мо, зарурати ҳамеша ҳифз намудани сулҳу осоиш ва таҳкими вахдати миллӣ ва истиқлолияти мамлақатро хотиррасон месозад”.

Музокирот бо муҳолифин аз 5 апрели соли 1994 то 27 июни соли 1997 дар Афғонистон,

Покистон, Эрон, Казокистон, Киргизистон, Россия, Туркменистон давом кард. Барои ба сулху субот расидан 9 давраи музокирот, 6 мулокоти сарон ва 21 музокироти хайатхо сурат гирифт, 40 санад ба имзо расид, ки такдири ояндаи давлати тоҷикон ва таъмини сулху салохро дар Тоҷикистон хал намуд. Сарзамини Тоҷикистон пур аз ганҷ аст, аммо барои давлату миллати тоҷик аз ваҳдати миллӣ дида гаронбахотар ганҷе нест! Бино ба маълумотҳо, ҷанги шаҳрвандии таҳмилӣ ба иқтисодиёти кишвар ба миқдори беш аз 10 миллиард доллари амрикоӣ зарари моддӣ расонд. Ҷанҷ ҳазор шаҳрвандони Тоҷикистон қурбон шуда, зиёда аз 30 ҳазор хонаҳои истиқоматӣ сӯзонда, биноҳою иншоот, корхонаю фабрикаҳо, муассисаҳои тиббӣ, маориф ва идораҳои давлатӣ хароб гардида, 55 ҳазор кӯдак ҷетим монд.

Бо имзо шудани Созишномаи умумии истиқрори сулҳ ва ризоияти миллӣ дар онӣ як вақт Тоҷикистон ба сулху субот нарасид. Ба Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Эмомалӣ Раҳмон лозим омад, ки барои таъмини сулҳи сартосарӣ, фазои боварӣ ва эътимод ба ҳамдигар, аз байн бурдани кину адоват, бадбинӣ ва даргириҳои мусаллаҳона, фаҳмондани ҳадафҳои сулҳ ва ваҳдати миллӣ, ҳалӣ силоҳ намудан ва дар амал татбиқ намудани созишномаи имзошуда, таъмини заминаи мусоид барои рушди иқтисодию иҷтимоии кишвар ба меҳнати вазнини шабонарӯзӣ шурӯъ намояд.

Қувваҳои посдори сулҳи Иттиҳоди Давлатҳои Мустақил, миёнаравҳои самарабахши Созмони Милалӣ Муттаҳид, Созмони Амният ва Ҳамкории дар Аврупо, Созмони конфронси исломӣ, Қумитаи байналмилалӣ Салиби Сурх барои барҳам додани муноқишаи тоҷикон нақши қалоне бозиданд. Миллати тоҷик таҳдиди аз байн рафтани давлатро эҳсос намуда, дар атрофи фарзанди фарзонаи худ Эмомалӣ Раҳмон муттаҳид шуда, давлати миллии худро, ки натиҷаи орзуи ормонҳои ҳазорсола буд, аз хатари парокандашавӣ эмин ниғаҳ дошт.

Аз рӯзи ба имзо расидани Созишномаи умумии истиқрори сулҳ ва ризоияти миллӣ дар таърихи давлати тозаистиклоли тоҷикон марҳилаи сифатан нав оғоз гардид. Ба даст омадани сулху субот ва ибтидои раванди ваҳдати миллӣ барои ташкили ниҳодҳои давлатӣ ва мустаҳкам намудани онҳо шароити мусоид ба миён овард. Раванди сулҳ ба Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон имкон дод, ки дар самтҳои сиёсӣю иқтисодӣ ва иҷтимоӣю фарҳангӣ дигаргуниҳои мусбат ба вучуд биёрад. Ҳисси ифтихори миллӣ, ҳудогоҳию ҳудушиносӣ, эҳсоси ватандӯстӣ ва ватанпарастӣ ба пояи сиёсати давлатӣ бардошта шуд. Ҳар соли сипаришуда ба умри сулху субот ва ваҳдати миллӣ дар Тоҷикистон соли зам мекунад. Ва аҳамияти ин санади тақдирсоз бо гузашти солҳо беш аз пеш меафзояд. Бисту ду соли сипаришуда маълум кард, ки барои давлати тоҷикон ва миллати тоҷик неъматҳои азизтар ва бузургтаре аз ваҳдати миллӣ ва сулху суботи ҷомеа ҷизии дигаре вучуд надорад.

Имрӯз авзои ҷаҳон ноором аст. Дар Сурия, Ироқ, Либия, Яман, Миср, Афғонистон муноқишаҳо идома доранд. Ҷанҷ дар ин давлатҳо боиси пайдо шудани ҳазорон ғурезаҳо гардидааст. Мо - тоҷикону тоҷикистониён ҳамеша бояд дар хотир дошта бошем, ки ҷунин рӯзҳои саҳту сангинро аз сар гузарондаем.

Дар ҷаҳони имрӯз ифротгарӣ ё экстремизми динӣ, терроризм ба рӯйдодҳои ҷаҳонӣ табдил ёфта истодаанд. Ғуруҳҳои террористии “Ал-Қоида”, “ДШИШ”, ТЭТ ХНИ ва ғайра ба амният ва ваҳдати миллии Тоҷикистон таҳдиди бевосита доранд ва кӯшиш менамоянд, ки амнияти суботи Тоҷикистонро осебпазир намоянд. Нуфузи ин ташкилотҳои террористӣ рӯ ба афзоиш аст. Ниҳоди террористии ба ном “Давлати исломӣ” кӯшиши зерӣ тасарруф гирифтани минтақаҳои нав ба нав дар кишварҳои гуногунро дорад,

пахншавии гояхои тундгарой дар Афғонистони хамсоя моро хушдор медихад, ки хамеша хушёру зирак бошем, гирифтори дасисаву фиреби бегонагон нашавем, вахдату суботро боз ҳам устувортар гардонем.

Мардуми Тоҷикистон гояхои ифротгароёнаи ташкилотҳои экстремистию террористиро қабул надоранд ва ба хотири амну суботи кишвар саъю талош меварзанд. Ташкилотҳои экстремистӣ миёни мардум замина надоранд ва вахдати миллии мамлакатро халалдор карда наметавонанд.

Тачрибаи талхе, ки миллати тоҷик аз ҷанги тахмилии шаҳрвандӣ ба даст овард, ба такрори воқеаҳои гузашта роҳ намедихад ва ин таҷриба, ин дарси таърих кафолати вахдати миллий, якпорчагии Ватан ва пешрафти иқтисодӣ, иҷтимоию фарҳангии кишвар ҳафт ва хоҳад монд.

Рӯзи Вахдати миллий барои миллати тоҷик танҳо ба сифати як ҷашни тақвимӣ нест, балки фаротар аз он, саҳифаи таърихест, ки ба ивази заҳматҳои бузурги маънавӣ, қурбонихои зиёди ҷонӣ, машаққат ва сабру таҳаммули бекиёс насиби тоҷикон гардидааст.

Дар ҳар давра замон фарзандони фарзона сулҳро барои халқу давлаташон пайдор нигоҳ дошта, онро ба тафаккури аҳли ҷомеаашон ҷой карда тавонистанд. Дар замони Каёнӣён Ҷамшед, дар замони Сомонӣён Исмоили Сомонӣ ва дар замони мо поягузори давлати соҳибистиклоли миллий Эмомалӣ Раҳмон аз ҷумлаи шахсиятҳои бузургеанд, ки сулҳу салоҳ ва вахдатро дар давлатхояшон пайдору барқарор нигоҳ дошта тавонистанд. Баҳри пайдории гояхои вахдати миллий дар кишвар талоши хамешагии шаҳрвандон, зиёӣён, диндорон, қормандони васоити аҳбори омма, шоирону нависандагон, ҷавонон, ниҳодҳои ҷомеаи шаҳрвандӣ ва падару модарон лозим аст. Ҳоло ки Тоҷикистон ба марҳалаи рушди устувор ворид шудааст, андешаи ҳуқумрон дар ҷомеа бояд андешаи сулҳу салоҳ, амниятӣ субот ва вахдати миллий бошад. Танҳо дар ҳамин сурат давлату миллати тоҷик соҳиби рӯзгори орому осуда мегардад ва шаҳрвандон метавонанд машғули меҳнати созанда бошанд.

Мафҳумҳои ватану ватандорӣ, истиклолиятӣ озодӣ ва вахдати миллию якпорчагии давлат гоҷоеанд, ки шаҳрвандонро дар атрофи Пешвои муаззамии миллат ба ҳам оварда, ояндаи неки давлати тоҷиконро кафолат медиханд. Танҳо дар сурати муттаҳидӣ, вахдату сарҷамъии худ мо аз давлати соҳибихтиёр, демократӣ, ҳуқуқбунёд, дунявӣ ва ягонаи худ дифоъ намудаву онро пайдор нигоҳ дошта метавонем.

Бисту ду соли баъди имзои Созишномаи истикрори сулҳ ва ризоияти миллий собит намуд, ки роҳи интиҳобнамудаи Пешвои миллат барои рушди Тоҷикистон ягона роҳи дуруст буд. Онро шаҳрвандон дастгирӣ намуда, барои татбиқи амалиаш гайрат доранд. Бисту ду соли пурбаракат, вахдату ягонагӣ, бунёдқориву созандагӣ, пешрафту шуқуфӣ, шодию фараҳ натиҷаи сиёсати сулҳофарии Асосгузори сулҳу вахдати миллий - Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон аст, ки онро бисёр мутафаккирон, сиёсатмадорони сатҳи олий, сарварони кишварҳои хурду абарқудрат дар суҳанронихояшон бобати сулҳи тоҷикон тазаққур додаанд.

Асосгузори сулҳу вахдати миллий - Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон аз зумраи роҳбаронест, ки шахсияти сиёсияш қадам ба қадам дар пеши назари мардум, ҳамнафас бо ғаму шодии миллат ташаққул ёфта, ҷойгоҳи ҳурро ба таври табиӣ дарёфтааст. Муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар оғӯши Ватану миллат ва дар сояи дуову дастгирии мардум сабзӣда, ба таври қомилан табиӣ мавриди эътирофу эътибори мардуми худ ва сулҳдӯстони дунё қарор гирифтааст. Ин аст, ки ҷеҳраи ӯ ҷеҳраи табиӣ, шахсияти ӯ шахсияти воқеӣ ва хидматҳои ӯ хидматҳои бунёдӣ мебошанд.

Дар расидан ба ин максуди таърихӣ, Роҳбари давлат роҳро тай намуд пур аз мушкилот, пур аз печутоб, пур аз таҳдиду хатарҳо, аммо баъд пур аз ифтихор, пур аз муҳаббат ва пур аз қомеъӣ гашт. Ин аст, ки қасе бихоҳад, то симо, шахсият ва ҷойгоҳи ӯро назди мардуми тоҷик дарк намояд, бояд, пеш аз ҳама, роҳи паймудаи ӯ ва хидматҳои таърихии ӯро барои ин мардум дарк бисозад. Таҳлили ҳамин роҳ ва дарки ҳамин дастовардҳо худ ба худ нишон медиҳад, ки Эмомалӣ Раҳмон кист ва барои мардум ва давлати Тоҷикистон ва сулҳ дар минтақа чӣ ҷойгоҳ ва чӣ арзише дорад, зеро имрӯз, вақте дар бораи роҳи тайшуда ва дастовардҳои бунёдии Тоҷикистон дар марҳалаи пурпечутоби Истиклолияти давлатӣ суҳан меравад, бешубҳа, симои ин шахсият пеши назар меояд. Маҳз ҳамин нигоҳи қомеъ ва маҳз таҳлили қадам ба қадами фаъолияти сулҳпарваронаи ӯ нишон медиҳад, ки қасо Эмомалӣ Раҳмон Пешвои муаззамии миллат аст ва қасо ин мақоми ӯ ҳолати табиӣ ва бисёр устувор дорад.

Қадами нахуст ё асоситарин дастоварди давлат ва мардуми Тоҷикистон зеро роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон ин аст, ки бо тадбир ва талошҳои пайгиронаи ӯ давлатдорӣ миллии тоҷикон аз вартаи нобудӣ наҷот ёфт. Ин масъала муҳимтарин дастоварди таърихи муосири мо, зеро бе доштани давлати миллии мустақили худ тамоми орзуҳои омили таърихии миллат ва ҳадафу барномаҳои насли имрӯзу фардои он маънои ҳудро аз даст меод, баъди ҳазор сол таърих барои ҳалқи тоҷик имкон фароҳам овард, ки бо номи худ давлати миллии дошта бошад. Аз ин рӯ, агар дар он тўфоне, ки солҳои аввали Истиклолияти давлатӣ ба миён омада буд, давлатдорӣ миллии мо аз даст мерафт, моро наслҳои оянда ҳаргиз намебахшид.

Дар қадами дуюм бо талошҳои Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун Сарвари давлат тамоми арзӣ, яъне ягонагии сарзамини Тоҷикистон ҳамчун кишвари соҳибхитӣ, демократӣ, ҳуқуқбунёд, дунявӣ ва ягона ҳифз карда шуд. Пойтахти кишвар – шаҳри Душанбе ба ҳонаи умеди тоҷикони дунё ва тоҷикистониён табдил ёфт. Моҳияти сиёсӣ ва раҳбии ин дастовард дар он аст, ки номи ӯро дар таърихи давлатдорӣ миллии тоҷикон ҳамчун наҷотбахши давлат ва Пешвои миллат ҷовидона гардонд.

Дар қадами сеюм муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон тавонист, ки дар муддати барои таърих бисёр қӯтоҳ низомии муқаммал ва муосири давлатдориро барқарор сохта, арқони давлатдорӣ миллии ва ниҳодҳои асосии давлатдорӣ моро эҳё намояд. Барои он ки вазъияти онрӯзаии давлатдорӣ кишварамонро воқеънигорона тасвир созем, аз гузориши раиси вақти Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон Акбаршоҳ Искандаров дар Иҷлосияи таърихии 16-уми Шӯрои Олии Иқтибос меорем, ки гуфта буд: «Имрӯз дар кишвар мақомоти конституционӣ амалан фалаҷ шудаанд... Агар ин вазъи идома ёбад, хатарҳои он мавҷуд аст, ки Тоҷикистон аз ҳаритаи ҷуғрофиёии ҷаҳон умуман нест шавад». Ин буд вазъи воқеии кишвар дар рӯзҳои аввали ҳамчун Сарвари давлат интиҳоб шудани Эмомалӣ Раҳмон.

Ташаккул ёфтани системаи давлатӣ ва ҳамчун механизми ягона ба қор даромадани низомии давлатдорӣ яке аз заруратҳои ва нишондиҳандаҳои асосии барпо шудани давлат ва давлатдорӣ ба ҳисоб меравад, зеро маҳз системаи ташаккулёфтаи давлатӣ метавонад қори муназзамии институти давлат ва бақои давлатдориро таъмин намояд. Бинобар ин, дар сатҳи муосир эҳё ва барқарор намудани системаи муқаммали давлатдорӣ тоҷикон яке аз дастовардҳои бунёдии Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Эмомалӣ Раҳмон, балки яке аз хидматҳои муҳимтарини ӯ барои давлату миллати тоҷик мебошад. Қасоне, ки ба сиёсат ва давлат аз назари қасбӣ менигаранд, то қи дарача ҳаётӣ будани ин дастовардро ба ҳубӣ дарк менамоянд.

Кадами устувори чоруми Эмомалӣ Раҳмон он аст, ки бо часорат ва иродаи катъии ӯ мардуми Тоҷикистон аз вартаи чанги тахмилии дохилии хонумонсӯз раҳо гашта, ба ваҳдати миллӣ расид. Гояи сулҳ, оштии миллӣ ва афву хамдигарбахшӣ аз муҳимтарин паёмхое буданд, ки Сарвари давлат ханӯз дар рӯзи аввали интихобаш ба миён гузошта буд ва ин паёмхо чавҳари тамоми барномаю фаъолияти баъдии ӯро ташкил доданд. Хамагон дар ёд доранд, ки Эмомалӣ Раҳмон дар хузури вакилони иҷлосияи таърихӣ ва дар пешгоҳи халқи шарифи Тоҷикистон савганд ёд кард: «Агар лозим шавад, ба ивази ҷони худ сулҳу ваҳдатро ба Тоҷикистони азиз бозмегардонам ва то даме ки як гурезаи тоҷик дар хорич ба сар мебарад, ором зиндагӣ нахоҳам кард». Имрӯз шохидем, ки он суханон танҳо як шиори сиёсӣ набуданд, балки фарёди самимии як фарзанди халқи тоҷик буд, ки дарди ҷонҷӯи миллат ва андешаи начоти Ватан тамоми вучудахро фаро гирифта буданд.

Барқарорӣ сулҳ ва ваҳдати миллӣ боис гашт, ки Тоҷикистон хамчун давлат ва тоҷикон хамчун миллат аз вартаи махшавӣ раҳо ёбанд. Бинобар ин, масъалаи сулҳу ваҳдат барои давлату миллати мо на танҳо масъалаи катъи низоъ ва расидан ба оштию хамзистӣ, балки масъалаи начоти миллат буд. Ва ин тарҳи начоти таърихӣ миллӣ маҳз бо сарвари Эмомалӣ Раҳмон амалӣ шуд. Худи хамин хидмати беназир кофист, ки вай хамчун шахси муттаҳидкунандаи миллат ва пешвои воқеии мардуми Тоҷикистон эътироф ва пазируфта шавад. Магар барои як давлат ва як миллат чизе болотар аз начот хаст? Муҳимтарин хусусияти шахсияти сиёсии Сарвари давлат дар он буд, ки дар симояш тамоми рӯҳия ва ҳислатҳои бехтарини халқи тоҷик ифода ёфта, ӯ дар муҳити мардумӣ хамчун падидаи худӣ, хамчун бахше аз худӣ мардум, хамчун «порае аз пайкари халқ» пазируфта шуд. Хамин тавр, бо зуҳури Эмомалӣ Раҳмон мардуми Тоҷикистон соҳиби Пешвои ягонаи миллӣ гашт ва дар натиҷа яке аз муҳимтарин масъалаҳои миллӣ ва таърихӣ давлатдорӣ мо, яъне масъалаи лидери сиёсии миллат, пешвои эътирофшудаи давлатӣ ё ташаккули давлатмард халқи муносиби худро пайдо намуд. Ин дастоварди панҷуми бунёдии тамоми мардуми шарифи Тоҷикистон аст.

Дастоварди шашум ва бисёр ҳаётии Тоҷикистон тахти сарвари Эмомалӣ Раҳмон дар он аст, ки маҳз дар доираи мактаби давлатдорӣ ӯ соҳти нави давлатдорӣ муносири тоҷикон, яъне давлати демократии ҳуқуқбунёди дунявӣ ягона, поягузорӣ шуд. Ин гояи меҳварӣ аз аввалин рӯз аз тарафи Роҳбари тозаинтихоби кишвар хамчун ҳати ҳаракати ояндаи Тоҷикистон расман садо дод ва дар натиҷаи талошҳои зиёд соли 1994 дар моддаи якуми Конституцияи Ҷумҳурии Тоҷикистон барои хамеша сабт гашт.

Тоҷикистон бо беш аз 140 кишвари ҷаҳон робитаи дипломатӣ барқарор намуда, узви комилҳуқуқи беш аз 40 созмони байналмилалӣ мебошад.

Дар мавриди ҷойгоҳи байналмилалӣ Тоҷикистон сухан ронда, зикр кардан зарур аст, ки кишвари мо як узви бемавқеъ ва ё назоратгари одӣ равандҳои сиёсии байналмилалӣ набуда, балки сиёсати хоричӣ соҳибташаббус дорад. Маҳз бо пешниҳоди Эмомалӣ Раҳмон Маҷмаи умумии СММ соли 2003-ро «Соли байналмилалӣ оби тоза», солҳои 2005 - 2015-ро Дахсолаи байналмилалӣ амалиёт «Об барои ҳаёт» ва соли 2013 - ро «Соли байналмилалӣ хамкорӣ дар соҳаи об», солҳои 2018 - 2028 – ро Дахсолаи байналмилалӣ амал «Об барои рушди устувор» эълон намуд.

Мавқеи фаъоли Сарвари давлати Тоҷикистон хусусан дар масъалаҳои минтақавӣ, аз ҷумла ҷалби тавачҷуҳи ҷомеаи ҷаҳонӣ ба халқи воқеии бӯҳрони Афғонистон, барои хамагон маълум ва равшан аст. Пешниҳоди роҳбарияти Олии Тоҷикистон дар бораи ташкили навори субот дар атрофи Афғонистон, ки ханӯз 15 сол пештар аз минбари СММ

садо дода буд, имрӯз низ хамчун сахехтарин формулаи халли бухрони Афғонистон боқӣ мемонад.

Хамин тавр, имрӯз бо камоли ифтихор метавон гуфт, ки Ҷумҳурии Тоҷикистон хамчун кишвари мустакили сохибхитиёр ҷойгоҳи муносиб ва сазовори худро дар арсаи байналмилалӣ пайдо кардааст. Ин тантанай як ормони хазорсолаи миллати тоҷик аст, ки хушбахтона, зери рохбарии Эмомалӣ Раҳмон ҷомаи амал пӯшид.

Агар ин дастовардҳои усулиро канори хам гузорем, метавон гуфт, ки дар натиҷаи фаъолияти ҷиддӣ ва бисёрсамтаи Эмомалӣ Раҳмон давлатдорӣ миллии тоҷикон аз вартаи нобудӣ начот ёфт, тамомияти арзии Тоҷикистон хамчун давлати ягона хифз шуд, аркони асосии сиёсӣ, идорӣ ва қудратии давлатдорӣ миллии мо эҳё ва барқарор гашт, миллати тоҷик хамчун воҳиди ягонаи сиёсӣ этнофарҳангӣ эҳё ва хифз гардид, ваҳдати миллӣ дар Тоҷикистон таъмин шуд, зерсохторҳои зарурии ваҳдати миллӣ барқарор гардиданд, соҳти давлатӣ ва самти сиёсии давлатдорӣ тоҷикон дар замони муосир мушаххас шуд, соҳаҳои асосии хоҷагии халқи мамлакат барқарор гашт ва, ниҳоят, Тоҷикистон хамчун давлати сохибистиклол ҷойгоҳи устувори худро дар арсаи байналмилалӣ касб намуд.

Дар Тоҷикистони имрӯза ҷонибдорӣ аз Эмомалӣ Раҳмон маънои васеътар аз ҷонибдорӣ аз як шахсро гирифтааст, балки ҷонибдорӣ аз ӯ ба маънои ҷонибдорӣ аз ояндаи устувори давлатдорӣ миллии, аз истиклолияти сиёсӣ ва фикрии миллат, аз низоми давлатдорӣ, аз суботи амнияти ҷомеа ва ҷонибдорӣ аз ваҳдату сарҷамъии миллат мебошад.

Ин ҳолати нодирест, ки мардум ба рохбари худ хамчун ба худ, балки бештар аз худ бовар ва эътимод дорад. Ин аст моҳияти Пешвои миллат будан. Ин аст моҳияти ба таври воқеӣ ва ба таври қомилан табиӣ Пешвои миллат будани Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон.

Бо назардошти хизматҳои беназири Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар соҳтмони давлати миллӣ, муҳофизати тамомияти арзӣ ва бунёди давлати демократӣ, ҳуқуқбунёд, дунявӣ, иҷтимоӣ ва ягона, қатъӣ ҷанги таҳмилии дохилӣ, истикрори сулҳу ризоияти миллӣ дар кишвар, ки таҷрибаи он дар сатҳи Созмони Миллали Муттаҳид ибратомӯз доништа шудааст, пешниҳод менамоем, ки Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, Пешвои эътирофшудаи тоҷикони тамоми дунё Эмомалӣ Раҳмон ба мукофоти байналмилалӣ Нобел пешниҳод ва сарфароз гардонда шавад.

Шариф САИД, ходими ҷамъиятии кишвар,

Қорманди шоистаи Тоҷикистон,

дорандаи медали тиллоии Қумитаи

байналмилалӣ сулҳ ва ҳамраъӣ